

Arrêt

**n° 153 501 du 29 septembre 2015
dans l'affaire X / III**

En cause : X

Ayant élu domicile : X

contre:

l'Etat belge, représenté par le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, à l'Intégration sociale et à la Lutte contre la Pauvreté et désormais par le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, chargé de la Simplification administrative

LE PRÉSIDENT F.F. DE LA IIIe CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 7 novembre 2012, par X, qui déclare être de nationalité tanzanienne, tendant à l'annulation de la décision déclarant non fondée une demande d'autorisation de séjour, prise le 24 septembre 2012.

Vu le titre Ier bis, chapitre 2, section IV, sous-section 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dite ci-après « *la loi du 15 décembre 1980* ».

Vu l'ordonnance portant détermination du droit de rôle du 13 novembre 2012 avec la référence X.

Vu la note d'observations et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 21 mai 2015 convoquant les parties à l'audience du 12 juin 2015.

Entendu, en son rapport, Mme M. GERGEAY, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me M. KALIN *loco* Me W. PEETERS, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et Me C. PIRONT *loco* Mes D. MATRAY et S. CORNELIS, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause.

D'après ses déclarations, la partie requérante est arrivée en Belgique le 17 septembre 2008.

Le lendemain, elle a introduit une demande d'asile qui s'est clôturée négativement par un arrêt du Conseil de céans n°37153 du 19 janvier 2010 qui a confirmé la décision de refus du statut de réfugié et du statut de protection subsidiaire prise par le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides le 17 juillet 2009.

Par un courrier recommandé du 11 janvier 2010, elle a introduit une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. Cette demande a été complétée par des télécopies en date du 15 mars 2010 et du 12 mai 2010, ainsi que par un courrier daté du 6 août 2012.

Par un courrier recommandé du 18 février 2010, elle a introduit une nouvelle demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. Cette demande a été déclarée irrecevable par une décision prise par la partie défenderesse le 6 août 2010.

Le 9 août 2012, le médecin conseil de la partie défenderesse a rendu un rapport d'évaluation médicale de l'état de santé de la partie requérante relativement à la demande d'autorisation de séjour introduite le 11 janvier 2010.

Le 24 septembre 2012, la partie défenderesse a pris, à l'encontre de la partie requérante, une décision déclarant la demande précitée non fondée.

Cette décision, qui constitue l'acte attaqué, est motivée comme suit :

« Le problème médical invoqué ne peut être retenu pour justifier la délivrance d'un titre de séjour conformément à l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, comme remplacé par l'article 187 de la loi du 29 Décembre 2010 portant des dispositions diverses.

[La requérante] invoque des éléments médicaux à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, lui empêchant tout retour dans son pays d'origine étant donné qu'il ne saurait pas y bénéficier des soins médicaux adéquats.

Le médecin de l'Office des Étrangers (OE), compétent pour l'appréciation des problèmes de santé invoqués et des possibilités de traitement dans le pays d'origine ou de séjour a donc été invité à rendre un avis à propos d'un possible retour en Tanzanie.

Dans son avis médical du 09.08.2012, (joint en annexe de la présente décision sous pli fermé), le médecin de l'OE indique que le dossier médical de l'intéressée ne permet pas de conclure à l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection représentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie.

Dès lors, le médecin de l'OE constate qu'en le cas d'espèce, il ne s'agit pas d'une maladie telle que prévue au §1, alinéa 1er de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 qui puisse entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour dans le Royaume sur la base de l'article précité.

Il n'y a donc pas lieu de faire la recherche de la disponibilité et de l'accessibilité au pays d'origine, la Tanzanie.

Sur base de l'ensemble de ces informations et étant donné que l'état de santé du/de la patient(e) ne l'empêche pas de voyager, le médecin de l'OE conclut dans son avis qu'il n'existe aucune contre-indication médicale à un retour dans le pays d'origine, la Tanzanie.

Par conséquent, il n'est pas prouvé qu'un retour au pays d'origine ou de séjour soit une atteinte à la directive Européenne 2004/83/CE, ni de l'article 3 CEDH.»

2. Exposé du moyen d'annulation.

La partie requérante prend un moyen unique libellé comme suit :

« ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [² en recente]² inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [² dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]² vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[² § 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.]²

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[² 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]²

[² 5°]² in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.]¹

[² § 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.]²

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Als motivering van de bestreden beslissing vermeldt de gemachtigde van de Staatssecretaris: "Zie Bijlage"

Waar de bestreden beslissing geen uitdrukkelijk opgave van bijlage(n) bevat, vermoedt verzoekster dat hiermee wordt bedoeld op de haar samen met de bestreden beslissing overhandigde gesloten omslag met een kopie van het verslag van de ambtenaar-geneesheer Dr. [C.] dd. 9 augustus 2012.

De gemachtigde van de Staatssecretaris die een beslissing neemt inzake de al dan niet gegrondheid van een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is gehouden deze beslissing met redenen te omkleden.

Een motivering welke bestaat uit een eenvoudige verwijzing naar een niet gespecificeerde bijlage kan niet volstaan, zodat in casu de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Daarenboven geeft de ambtenaar-geneesheer in het kader van artikel 9ter Vreemdelingenwet (slechts) een advies.

Door als redengeving voor de bestreden beslissing zondermeer te verwijzen naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer (indien aanvaard wordt dat dit de bedoelde "bijlage" zou zijn) draagt de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissingsbevoegdheid als het ware over aan de ambtenaar-geneesheer, zodat eveneens artikel 9ter Vreemdelingenwet geschonden is.

Het is voor verzoekster in de gegeven omstandigheden immers onmogelijk te achterhalen welke onderdelen van het advies van de ambtenaar-geneesheer de gemachtigde van de Staatssecretaris precies tot zijn beslissing hebben gebracht.

Derhalve is het voor verzoekster onmogelijk om de bestreden beslissing te begrijpen.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

In de mate dat het eerste onderdeel van het middel niet wordt aanvaard en de Raad van oordeel zou zijn dat het verslag van de ambtenaar-geneesheer geldt als afdoende motivering van de bestreden beslissing, doet verzoekster het volgende opmerken:

Met de bestreden beslissing maakt de gemachtigde van de Staatssecretaris een te strenge interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetbepaling wordt geschonden.

Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet vereist niet (noodzakelijk) dat de ingeroepen ziekte een direct levensbedreigend karakter zou hebben, noch dat de gezondheidstoestand kritiek zou zijn of de aandoening het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Waar het advies van de ambtenaar-geneesheer als bij uitbreiding de bestreden beslissing zelf uitsluitend als criterium dit levensbedreigend karakter hanteren en zij daarbij verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 van het EVRM, wordt een te strenge beoordeling gehanteerd welke onverenigbaar is met de bewoordingen en de ratio legis van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat artikel 3 van het EVRM en de interpretatie welke eraan wordt gegeven door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bepalend zijn voor de minimale bescherming welke door de lidstaten dient te worden geboden, doch er geenszins aan in de weg staat dat een nationale wetgeving in een ruimere bescherming voorziet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke ruimere bescherming.

Nergens kan uit de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden afgeleid dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig te verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

De enige relevante verwijzing in de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In artikel 9ter, nieuw, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procédure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of van verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM. " (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 35)

Waar hiermee dus wel de verbinding wordt gemaakt met de criteria van het EVRM en de interpretatie ervan door het EHRM voor wat betreft de beoordeling van de aanwezigheid en toegankelijkheid van een gepaste behandeling in het land van herkomst of verblijf, volgt kan hieruit geenszins een dergelijke verwijzing naar EVRM en EHRM worden afgeleid op het vlak van de interpretatie van de ernst van de ziekte en meerbepaald dat deze noodzakelijkerwijze onomkeerbaar, terminaal of in een vergevorderd stadium zou dienen te zijn.

De vaststelling dat in de parlementaire voorbereiding de verbinding met het EVRM enkel wordt gemaakt op het vlak van de beoordeling van de behandeling en niet inzake de beoordeling van de ziekte zelf, is des te opvallender gelet op de tot dan bestaande interne Belgische rechtspraak en de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake regularisaties om medische redenen, en waarbij soepeler criteria werden gehanteerd dan deze van het EHRM inzake artikel 3 EVRM.

Indien het de bedoeling van de wetgever zou geweest zijn om deze praktijken te verstrengen met de invoering van artikel 9ter zou zulks ongetwijfeld op duidelijke wijze tot uiting zijn gekomen tijdens de parlementaire voorbereiding, quod non.

Men kan zich overigens afvragen of de formulering van artikel 9ter §1, eerste lid Vreemdelingenwet en in het bijzonder de zinsnede *"of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"* nog wel enige nuttige betekenis heeft indien de criteria van artikel 3 EVRM in de interpretatie van het EHRM dwingend worden toegepast en er aldus steeds sprake dient te zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De interpretatie van het EHRM lijkt immers volledig te vallen onder de noemer van het *"reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit"* zodat de interpretatie die de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing aan artikel 9ter geeft een deel van deze bepaling als het ware overbodig maakt, hetgeen onmogelijk in overeenstemming kan zijn met de wil van de wetgever.

Met de bestreden beslissing voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris in navolging van de ambtenaar geneesheer derhalve een voorwaarde toe aan de wet, met name het noodzakelijk levensbedreigend karakter, minstens de kritieke toestand van betrokkene of het vergevorderde stadium van de ingeroepen aandoening.

Deze voorwaarde wordt overigens op een dwingende wijze toegepast, waardoor de wet (met name artikel 9ter Vreemdelingenwet) wordt miskend.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

In de mate dat het eerste onderdeel van het middel niet wordt aanvaard en de Raad van oordeel zou zijn dat het verslag van de ambtenaar-geneesheer geldt als afdoende motivering van de bestreden beslissing, doet verzoekster eveneens het volgende opmerken:

In het besluit van het verslag van Dr. [C.] kan worden gelezen dat de ambtenaar- geneesheer van oordeel is dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, zodat de ingeroepen ziekte niet voldoet aan deze omschreven in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

« L'intéressée ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique. »

De bestreden beslissing, die voor haar motivering louter naar dit verslag verwijst, neemt derhalve deze zienswijze integraal over.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet spreekt echter eveneens over één ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoeker verblijft.

De motivering van een bestuurlijke beslissing dient de bestuurde minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en daadkrachtig.

Verzoekster verwijst hierbij uitdrukkelijk naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, o.a.: RvV nr.83.956 dd. 29 juni 2012; RvV nr.84.293 dd 6 juli 2012; RvV nr. 98.160 dd. 21 augustus 2012;

Bij lezing van het advies van Dr. [C.] dd. 8 augustus 2012 dient te worden vastgesteld dat de geneesheer slechts aan één critérium heeft getoetst, met name aan het risico voor het leven of de fysieke integriteit.

Uit geen enkel element van het advies van de geneesheer kan worden afgeleid dat de door verzoekster ingeroepen ziekte ook werd getoetst aan het mogelijke risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De geneesheer heeft het in zijn verslag enkel over de afwezigheid van levensbedreigende aard en de criteria van artikel 3 EVRM.

De wetgever heeft in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet echter nog andere criteria voorzien die verplichten tot een ruimere beoordeling van het dossier.

Dit is des te meer het geval, nu de aanvraag van verzoekster reeds ontvankelijk verklaard was en de beoordeling en de bestreden beslissing kaderen in een onderzoek ten gronde.

Het is duidelijk dat de arts-adviseur zich ten onrechte heeft beperkt tot een toetsing aan het levensbedreigend karakter van de ziekte.

Door de bestreden beslissing te stoeien op deze te beperkte beoordeling en conclusies te trekken die er geen steun in vinden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Een beslissing die wordt genomen met schending van de wet is vanzelfsprekend evenmin op behoorlijke wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing heeft dan ook de in dit middel aangehaalde wetbepalingen en beginselen geschonden en dient te worden vernietigd.»

3. Discussion.

3.1. Sur les trois branches du moyen unique, réunies, le Conseil rappelle que l'article 9ter, § 1, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu'une autorisation de séjour peut être demandée auprès du Ministre ou de son délégué par « *L'étranger qui séjourne en Belgique qui démontre son identité conformément au § 2 et qui souffre d'une maladie telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne* ».

Cette dernière disposition envisage clairement différentes possibilités, qui doivent être examinées indépendamment les unes des autres. Les termes clairs de l'article 9ter, § 1, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, dans lequel les différentes possibilités sont énumérées, ne requièrent pas de plus ample interprétation et ne permettent nullement de conclure que, s'il n'y a pas de risque réel pour la vie ou l'intégrité physique de la personne concernée, il n'y aurait pas de risque réel de traitement inhumain ou dégradant à défaut de traitement adéquat dans le pays d'origine (cf. CE 19 juin 2013, n° 223.961, CE 28 novembre 2013, n°225.632 et 225.633, et CE 16 octobre 2014, n° 228.778). Il s'agit d'hypothèses distinctes, dont la dernière est indépendante et va plus loin que les cas de maladies emportant un risque réel pour la vie ou pour l'intégrité physique. Ces derniers cas englobent en effet les exigences de base de l'article 3 de la CEDH (cf. CE 28 novembre 2013, n°225.632 et 225.633) ainsi que le seuil élevé requis par la jurisprudence de la Cour européenne des Droits de l'Homme (Cour E.D.H.), et se limitent en définitive aux affections présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie. Concrètement, l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 implique qu'il y a, d'une part, des cas dans lesquels l'étranger souffre actuellement d'une maladie menaçant sa vie, ou d'une affection qui emporte actuellement un danger pour son intégrité physique, ce qui signifie que le risque invoqué pour sa vie ou l'atteinte à son intégrité physique doit être imminent et que l'étranger n'est de ce fait pas en état de voyager. D'autre part, il y a le cas de l'étranger qui n'encourt actuellement pas de danger pour sa vie ou son intégrité physique et peut donc en principe voyager, mais qui risque de subir un traitement inhumain et dégradant, s'il n'existe pas de traitement adéquat pour sa maladie ou son affection dans son pays d'origine ou dans le pays de résidence. Même si, dans ce dernier cas, il ne s'agit pas d'une maladie présentant un danger imminent pour la vie, un certain degré de gravité de la maladie ou de l'affection invoquée est toutefois requis (cf. CE 5 novembre 2014, n°229.072 et 229.073).

Le fait que l'article 3 de la CEDH constitue une norme supérieure à la loi du 15 décembre 1980, et prévoit éventuellement une protection moins étendue, ne fait pas obstacle à l'application de l'article 9ter, § 1, alinéa 1er, de cette loi, ainsi que précisé ci-dessus. La CEDH fixe en effet des normes minimales et n'empêche nullement les Etats parties de prévoir une protection plus large dans leur législation interne (dans le même sens, CE, 19 juin 2013, n° 223.961 ; CE, 28 novembre 2013, n° 225.632 et 225.633). L'article 53 de la CEDH laisse aux États parties la possibilité d'offrir aux personnes relevant de leur juridiction une protection plus étendue que celle requise par la Convention.

En ce qui concerne la référence par la partie défenderesse à la jurisprudence de la Cour E.D.H. relative à l'article 3 de la CEDH et aux travaux préparatoires de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil observe que cela ne permet pas de considérer que le seuil élevé fixé par la jurisprudence de cette Cour – à savoir que l'affection représente un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie – réduirait ou serait déterminant pour l'application de l'article 9ter dans son ensemble. Le champ d'application de cette disposition ne coïncide pas avec les situations dans lesquelles, selon la Cour E.D.H., un éloignement est contraire à l'article 3 de la CEDH.

Le Conseil rappelle également que l'obligation de motivation formelle n'implique pas la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante. Elle implique uniquement l'obligation d'informer celle-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous la réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Il suffit par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre du contrôle de légalité, le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui ont été soumis.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe que la mention « zie bijlage » invoquée par la partie requérante est indiquée sur les instructions adressées par la partie défenderesse au Bourgmestre d'Anvers et est relative, sans qu'aucun doute sérieux ne puisse être conçu à cet égard, à la décision entreprise, laquelle est rédigée en français conformément aux règles d'emploi des langues s'y appliquant, comporte l'indication de ses motifs, et mentionne notamment que l'avis médical du médecin fonctionnaire y est joint, sous pli fermé.

Le Conseil ne peut davantage suivre l'argumentation de la partie requérante selon laquelle la partie défenderesse aurait déplacé le pouvoir décisionnel dans le chef du médecin-conseil. Le Conseil rappelle en effet que l'article 9ter, §1er, alinéa 5 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que « [l']appréciation du risque visé à l'alinéa 1er, des possibilités de traitement, leur accessibilité dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne et de la maladie, son degré de gravité et le traitement estimé nécessaire indiqués dans le certificat médical, est effectuée par un fonctionnaire médecin ou un médecin désigné par le ministre ou son délégué qui rend un avis à ce sujet (...) » de sorte que c'est à bon droit que la partie défenderesse a requis un avis auprès de son médecin conseil et s'est fondée sur les conclusions posées par celui-ci dans son rapport du 9 août 2012.

3.3.1. Le Conseil relève ensuite qu'à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, la partie requérante a fourni des certificats médicaux établis le 30 octobre 2009 et le 11 mai 2010 indiquant respectivement que cette dernière souffre d'« hypertension artérielle sévère » et de « hypertensie » « *regelmatig BD 160/100 ondanks medicatie* » ainsi qu'un certificat médical plus récent établi le 30 juillet 2012 faisant état de ce que la partie requérante souffre de « hypertensie (moeilijk onder controle) ».

Dans son avis médical du 9 août 2012, le médecin conseil de la partie défenderesse indique que la requérante « présente une hypertension artérielle non compliquée. (...). Ceci exclut un risque imminent pour la vie ou un stade terminal. Il apparaît que les pathologies de la requérante ne mettent pas en évidence :

- De menace directe pour la vie de la concernée.
 - o Aucun organe vital n'est dans un état tel que le pronostic vital est directement mis en péril.
- Un état de santé critique. Un monitoring des paramètres vitaux ou un contrôle médical permanent Ne sont pas nécessaires pour garantir le pronostic vital de la concernée.
- Un stade très avancé de la maladie »

Il conclut que « La patiente de 25 ans présente une hypertension artérielle non compliquée. Elle n'a pas été hospitalisée et n'a pas subi d'intervention chirurgicale. Il n'a pas été porté à notre connaissance d'autre pathologie. (...) Ce dossier médical ne permet donc pas de conclure à l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection représentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie. (CEDH 27 mai 2008, Grande Chambre, n° 26565/05, N v. United Kingdom; CEDH 2 mai 1997, n° 30240/96, D. v. United Kingdom.). L'intéressée ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique » de sorte que « dans ce dossier, la maladie ne répond pas à une maladie visée au §1er alinéa 1er de l'Article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 et qui peut donner lieu à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le Royaume sur base du dit Article. D'un point de vue médical, il n'y a donc pas de contre indication à un retour au pays d'origine. »

3.3.2. Indépendamment des considérations de nature juridique développées tant dans l'avis médical que dans la décision rejetant la demande d'autorisation de séjour, le Conseil estime que cet avis témoigne de ce que le médecin conseil a examiné les certificats médicaux types déposés à l'appui de la demande et relevé que la requérante « présente une hypertension artérielle non compliquée ». Il ressort des termes de ce rapport médical que les pathologies invoquées par le requérant n'atteignent pas le seuil de gravité requis par l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. Partant, il ne peut être reproché au médecin conseil de la partie défenderesse de s'être limité à vérifier l'existence d'un risque pour la vie ou l'intégrité physique et de ne pas avoir examiné l'existence d'un risque de traitement inhumain ou dégradant en l'absence d'un traitement adéquat dans le pays d'origine à l'égard de la requérante.

3.3.3. Le Conseil observe que le médecin conseil a expliqué de manière suffisante pour quelles raisons il estime que la pathologie de la requérante « ne répond pas à une maladie visée au §1er alinéa 1er de l'Article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 [...] qui peut donner lieu à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le Royaume sur base du dit Article » et que cette motivation n'est pas utilement contestée en termes de requête, la partie requérante ne critiquant pas concrètement les considérations reprises *supra*.

3.4. Il résulte de ce qui précède que le moyen ne peut être accueilli en aucune de ses trois branches.

4. Dépens.

Au vu de ce qui précède, il convient de mettre les dépens du recours à la charge de la partie requérante.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article 1.

La requête en annulation est rejetée.

Article 2.

Les dépens, liquidés à la somme de cent septante-cinq euros, sont mis à la charge de la partie requérante.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le vingt-neuf septembre deux mille quinze par :

Mme M. GERGEAY,

président f.f., juge au contentieux des étrangers,

Mme G. CANART,

greffier assumé.

Le greffier,

Le président,

G. CANART

M. GERGEAY